

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki komandytowo - akcyjnej w W. , obecnie T. Spółka
z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo - akcyjna
z siedzibą w G.
przeciwko Syndykowi masy upadłości "A." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest więc uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest istnienie zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Zagadnienie prawne uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko wówczas gdy wypowiedź Sądu Najwyższego będzie mieć znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04) ale gdy nadto ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedstawione zagadnienie dopuszczalności badania (dopuszczalności podważania) zgodności z prawdą znajdującej się na wekslu daty jego wystawienia oraz ustalania jako obowiązującej innej daty jego wystawienia od wpisanej na wekslu, w sytuacji gdy nie budziło wątpliwości, że indos był indosem poteterminowym, nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tej też przyczyny, przesłanka występowania w sprawie zagadnienia prawnego nie mogła stanowić podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odniesieniu do rozumienia pojęcia z art. 20 ust. 1 zd. 2 prawa wekslowego „skutków zwykłego przelewu”, skarżący nietrafnie dowodzi, że zakres tego pojęcia jest niejasny lub wątpliwy. Zgodnie z treścią tego przepisu przelew wekslowy po proteście z powodu niezapłacenia lub po upływie terminu, ustanowionego dla protestu, ma tylko skutki zwykłego przelewu. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w takich przypadkach nabycia weksla znajduje zastosowanie art. 513 § 1 k.c., który dopuszcza podnoszenie przez dłużnika wobec cesjonariusza wszelkich

zarzutów przysługujących mu przeciwko cedentowi w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2010 r. I CSK 112/10, OSNC 2011/9/102), Jest więc jasne, że chodzi tu o zarzuty z tzw. stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia weksła, co taką czynność czyni kauzalną. Jednoznacznie wypowiedział się w tej materii Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lipca 2010 r. V CSK 131/10 (nie publ.) wskazując, że w sytuacji opisanej w powołanym przepisie, do oświadczenie wierzyciela wekslowego złożonego w zamiarze przeniesienia praw z weksła znajdują zastosowanie przepisy art. 509-516 k.c. dotyczące przelewu; przelew jest czynnością prawną kauzalną.

W świetle powyższego nie było wystarczających podstaw do twierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni art. 20 ust.1 zd. 2 prawa wekslowego skoro wykładni tego przepisu Sąd Najwyższy już w swoim orzecznictwie dokonywał.

Z przedstawionych przyczyn odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).